

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/189/2023
Identifikačné číslo spisu: 4317214108
Dátum vydania rozhodnutia: 26.09.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:4317214108.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Okresné stavebné bytové družstvo Levice, Levice, Ku Bratke 3, IČO: 00 171 590, proti žalovanému H. D., narodenému XX. R. XXXX, Ž., E. XX, zastúpenému advokátom JUDr. Tomášom Jamrichom, Vráble, Moravská 784/35, o zaplatenie 202,18 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 9C/82/2017 a o dovolaní žalovaného proti rozhodnutiu Krajského súdu v Nitre z 09. februára 2023 sp. zn. 8Co/25/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Levice (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) vo veci o zaplatenie 202,18 eura s príslušenstvom rozhodol rozsudkom č. k. 9C/82/2017 - 382 zo dňa 29. apríla 2019 tak, že zrušil platobný rozkaz Okresného súdu Levice zo dňa 02. októbra 2017 č. k. 9C/82/2017 - 174 (výrok I.), návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol (výrok II.), žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi 202,18 eura s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 31. októbra 2017 do zaplatenia a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok III.), v časti zaplatenia úroku z omeškania od 30. mája 2015 do 30. októbra 2017 žalobu zamietol (výrok IV.). Ďalej súd prvej inštancie priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % (výrok V.), o výške ktorej rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením (výrok VI.). Konanie voči žalobcom 1/ až 44/ zastavil (výrok VII.) a žalobcom 1/ až 44/ nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok VIII.). Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil § 8a ods. 1, 2, 4, 6; § 8b ods. 1; § 10 ods. 1, 3, 4; § 14 ods. 1 až 4; § 18 ods. 4 a § 32c ods. 2 zákona č. 182/1993 Z. z. v znení platnom a účinnom od 01. 10. 2007, čl. 3 bod 2 a 3 Zmluvy o výkone správy z 28. 09. 1997; čl. II. bod 5, čl. IV. bod 3, čl. IV. bod 4, 5, 8, čl. VIII. bod 1 a 8 Zmluvy o výkone správy č. 3490004/2005 s Dodatkom 2007; § 7 ods. 3 vyhl. č. 630/2005 Z. z.

1.2. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalovaný ako vlastník štvorizbového bytu na ulici E. XX v Ž., vedeného na OÚ, odbor katastrálny Levice, na LV č. XXXX, k. ú. Ž., parc. č. 390/2, zast. plocha a nádvorie, súpisné číslo 273 na parc. č. 390/2 bytový dom, vchod XX, V. poschodie, byt číslo XX, so

spoluvlastníckym podielom na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu uzatvoril (v danom čase spolu s nebohcou manželkou) 28. septembra 1997 so žalobcom Zmluvu o výkone správy. Uznesením na schôdzi vlastníkov bytov dvoch bytových domov XXXX a XXXX dňa 27. novembra 2007 bola prerokovaná a schválená Zmluva o výkone správy č. 3490004/2005, kde spolu s Dodatkom z 31. januára 2008 boli upravené ustanovenia v znení novely zákona číslo 268/2007 Z. z. Žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplata sumy 202,18 eur s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 30. mája 2015 do zaplata na základe toho, že riadne neplatil preddavky spojené s užívaním bytu. Podľa kalkulácie preddavkov na úhradu nákladov spojených s užívaním bytu platnej od 01. januára 2014 mal platiť mesačne preddavky v sume 38,87 eur a od 01. septembra 2014 v sume 47,08 eur. Dňa 10. januára 2014 uhradil sumu 298,52 eura, dňa 18. septembra 2014 sumu 32,84 eura a dňa 28. mája 2015 doplatok za rok 2014 sumu 36,95 eura, spolu na preddavkoch uhradil 368,31 eura. Od 01. decembra 2013 do 31. augusta 2014 mal zaplatiť 310,96 eura (8x 38,87 eura) a od 01. septembra 2014 do 31. novembra 2014 sumu 188,32 eura (4 x 47,08 eura), spolu 499,28 eura; uhradil sumu 368,31 eura. V mesiaci máj 2015 boli vyúčtované skutočné náklady za rok 2014 v sume 570,49 eura a po odpočítaní preddavkových platieb vznikol nedoplatok vo výške žalovanej sumy.

1.3. Súd prvej inštancie sa na námietku žalovaného zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že aktívna vecná legitímáciu žalobcu vyplýva z § 8b ods. 1, ods. 2 písm. e) zákona č. 182/1993 Z. z.; pri správe domu má v zmysle zákona povinnosť sledovať úhrady za plnenia a úhrady preddavkov do fondu prevádzky údržby a opráv od vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a vymáhať vzniknuté nedoplatky. Túto povinnosť má aj podľa § 8b ods. 1 písm. e) zákona č. 182/1993 Z. z. a § 9 ods. 7 v znení novely zákona č. 283/2018 Z. z. (účinný od 01. novembra 2018). Aj podľa čl. III bod 1. a čl. III bodu 2 písm. e) Zmluvy o výkone správy č. 3490004/2005 s Dodatkom 2007 je oprávnený konať pri správe domu za vlastníkov v dome pred súdom a podľa čl. III pri správe domu je povinný sledovať úhrady za plnenia a úhrady preddavkov do fondu prevádzky údržby a opráv od vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a vymáhať vzniknuté nedoplatky. V priebehu konania z konania vystúpili vlastníci bytov ako žalobcovia a súd prvej inštancie pokračoval v konaní len s OSBD Levice ako žalobcom. Ďalej dospel súd prvej inštancie k záveru, že na schôdzi vlastníkov bytov konanej 27. novembra 2007 bolo po podpise 24 vlastníkov z počtu 33 vlastníkov prijaté uznesenie o schválení Zmluvy o výkone správy, t. j. prišlo k riadnemu uzatvoreniu Zmluvy o výkone správy č. 3490007/2005 s Dodatkom 2007 v súlade so zákonom 268/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov. Vlastníci bytov, ktorí s prijatým uznesením nesúhlasili, mali možnosť domáhať sa ochrany postupom podľa § 14 ods. 4 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov, pričom podanie takejto žaloby nebolo preukázané.

1.4. V otázke žalovaným namietaných položiek vyúčtovaných nákladov a spôsobu ich rozúčtovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný neplatil predpísané preddavky pravidelne a v stanovenej výške v súlade so Zmluvou o výkone správy. V roku 2014 uhradil žalovaný tromi platbami spolu 368,31 eura, podľa predpisu preddavkov mal zaplatiť 499,28 eura. Táto skutočnosť nebola v konaní sporná. Vlastníci bytov prijali Zásady pre určovanie výšky preddavkov na prevádzku, údržbu a opráv bytového fondu a za plnenia poskytované s užívaním bytu a ich vyúčtovanie platné od 01. januára 2007. Podľa čl. 4 ods. 1, 2 Zásad, rozdiel medzi uhradenými preddavkami a skutočnými nákladmi vynaloženými družstvom na zabezpečenie plynulej prevádzky a správy bytov, ako i na zabezpečenie služieb za kalendárny rok vyúčtuje správca v súlade so zákonom č. 182/1993 Z. z., vyhláškou URSO č. 630/2005 Z. z., Zmluvou o výkone správy bytu, zásadami družstva na rozpočítanie nákladov za dodávku tepla na ústredné vykurovanie, teplú úžitkovú vodu, studenú vodu a odvod dažďovej vody a to do 31. mája nasledujúceho roku; v prípade neschválenia týchto zásad schôdzou vlastníkov bytov, resp. členskou schôdzou správca vyúčtuje náklady spôsobom obdobným tvorbe preddavkov. Na základe uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca právom požaduje zaplata nedoplatkov za plnenia poskytované s užívaním bytu za obdobie od 01. januára 2014 do 31. decembra 2014 v žalovanej výške. Námietku žalovaného ohľadne rozpočítania nákladov na elektrickú energiu na spoločné priestory, že mali byť rozpočítané podľa počtu osôb a nie veľkosti podlahovej plochy, súd prvej inštancie nepovažoval za dôvodnú, pretože žalobca postupoval v zmysle Zmluvy o výkone správy (čl. III bod 5) a § 10 ods. 6 zákona č. 182/1993 Z. z.; náklady rozúčtoval podľa veľkosti spoluvlastníckeho podielu, keďže vlastníci

bytov a nebytových priestorov nerozhodli iný spôsob rozpočítavania nákladov. Žalovaný rovnako nesúhlasil ani s koeficientom výpočtu studenej vody 1,33692, resp. 1, 26988 a výpočtom nákladov za vodné a stočné. Tvrdil, že náklady sú rozúčtované v rozpore s vyhláškou č. 210/2000 Z. z. a jej použitie je neprijateľné pre rozpočítanie nákladov za dodávku studenej vody. Žalovanému bola rozpočítaná studená voda nasledovne: fakturované množstvo SV za dom (stúpačka) spolu 310,19 m³, súčet SV na bytových vodomeroch spolu 237 m³, pomerový koeficient spotreby SV 1,33692 a 1, 26988, namerané množstvo SV za byt 94 m³, jednotková cena SV 2,26404 eur/m³ a 2,32080 eur/m³, náklady na SV za dom 709,45 eur a celkové náklady SV za byt žalovaného 281,39 eura. Vyhláška č. 210/2000 Z. z. neupravuje spôsob a postup rozúčtovania nákladov na studenú vodu. V § 3 ods. 5 vyhlášky, ktorý žalovaný cituje, stanovuje najväčšiu dovolenú chybu meraidla pretečeného množstva studenej vody, pričom však žalovaný ničím nepreukázal, že by nameraný výsledný stav bol nesprávny v dôsledku chybných meračov pretečeného množstva studenej vody. Žalobca pri rozpočítaní nákladov na studenú vodu, vodné a stočné postupoval v súlade so Zmluvou o výkone správy. Západoslovenská vodárenská spoločnosť, a. s. za vodné a stočné v bytovom dome za rok 2014 vyfakturovala spolu 4.351,97 eura. Ďalšou žalovaným namietanou položkou boli náklady na ústredné kúrenie v sume 34,61 eura, kde tvrdil, že v byte má individuálne vykurovanie, tepelne zaizoloval zvislé rozvody prechádzajúce jeho bytom, preto sa má postupovať podľa § 7 ods. 3 písm. a) vyhlášky č. 630/2005 Z. z. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný je odpojený od centrálného zdroja tepla, avšak cez byt žalovaného prechádzajú rozvody vykurovacej sústavy centrálného zásobovania teplom, preto žalobca podľa názoru súdu prvej inštancie nemohol postupovať podľa § 7 ods. 3 písm. a) cit vyhlášky. Vyhláška neustanovuje, či rozvody majú byť zaizolované alebo nezaizolované, ale uvádza, že sa takto pri rozpočítaní postupuje v prípade (okrem iného), že cez byt a nebytový priestor neprechádzajú rozvody vykurovacej sústavy centrálného zásobovania teplom, čo nie je prípad žalovaného, a preto správca postupoval v zmysle § 7 ods. 3 písm. b) vyhl. č. 630/2005 Z. z. a v zmysle rozhodnutia vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Vlastníci bytov na schôdzi konanej 25. marca 2011 schválili rozpočítanie nákladov na ÚK v pomere základná zložka 30 % a spotrebná zložka 70 %, čo vyplýva z uznesenia. Toto rozpočítanie nákladov na ÚK platilo aj v sledovanom období roku 2014. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že na tvorbu fondu prevádzky, údržby a opráv schválili vlastníci písomným hlasovaním úhradu 0,20 eur/m²/mesiac na obdobie od 01. septembra 2014. Počiatočný stav z prehľadu tvorby a čerpania z FPÚO E. XX - XX, Ž. za rok 2014 činil 12.570,61 eura a konečný stav k 31. decembru 2017 činil 15.346,15 eura, čerpanie spolu predstavovalo 890,80 eura. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s tvrdeniami žalovaného a uviedol, že neprihádza do úvahy, aby vlastník, t. j. žalovaný, nemusel platiť pravidelné mesačné preddavky do FPÚO, resp. uhradiť nedoplatky, ktoré mu vyúčtovaním nákladov celoročného hospodárenia vznikli v prípade, že z predchádzajúcich rokov je do fondu opráv preúčtovaný zostatok.

1.5. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca ako aktívne vecne legitimovaný subjekt preukázal skutkové tvrdenia, bola preukázaná platnosť Zmluvy o výkone správy s Dodatkom 2007 a boli predložené listinné dôkazy preukazujúce výdavky na jednotlivé plnenia spojené s užívaním bytu v roku 2014, pričom žalovaný nesprávnosť daného vyúčtovania nákladov nepreukázal, a preto súd prvej inštancie žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného voči žalobcovi k úhrade 202,18 eura. Nakoľko sa žalovaný dostal s plnením do omeškania, súd ho zaviazal zaplatiť úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník vo výške 5,05 % od 30. októbra 2017 do zaplatenia, t. j. až dňom nasledujúcim po prevzatí žaloby, pretože žalobca nepreukázal doručenie vyúčtovania. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej ako „CSP“).

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 09. februára 2023 sp. zn. 8Co/25/2022 na odvolanie žalovaného po zrušení rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 8Co/129/2020 - 594 z 10. júna 2021 rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/305/2021 z 22. februára 2022 a jeho vrátení odvolaciemu súdu na ďalšie konanie rozhodol tak, že uznesenie Okresného súdu Levice č. k. 9C/82/2017 - 349 z 1. marca 2019 zrušil, výrok o zamietnutí návrhu žalovaného na prerušenie konania potvrdil (II.), rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti (III.) a výrokoch o nároku na náhradu trov konania (V., IV.) potvrdil, výrok rozsudku súdu prvej inštancie v zastavujúcej časti (VII.) a výroku o náhradu trov konania v 1. až 44. rade (VIII.) zrušil. Odvolací súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd sa zaoberal

otázkou aktívnej vecnej legitímácie, ktorej riešenie vyvodzoval z § 6 ods. 2 písm. a) a § 8b ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. v znení účinnom v čase podania žaloby, v zmysle ktorého je správca povinný vykonávať správu domu samostatne v mene vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a na ich účet a je oprávnený konať pri správe domu za vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome pred súdom. V otázke oprávnenia správcu na zastupovanie vlastníkov bytov a nebytových priestorov ide teda o priame zákonné zastúpenie, pri ktorom správca vo vzťahu k tretej osobe uskutočňuje svoje vlastné vyhlásenie vôle a to v mene a na účet zastúpeného (vlastníkov bytov a nebytových priestorov), v dôsledku čoho pri priamom zastúpení vznikajú práva a povinnosti priamo zastúpenému. Odvolací súd odkázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/180/2008 z 15. októbra 2009 a sp. zn. 3Cdo/193/2014 zo 6. júna 2016, na základe čoho je žalobca Okresné stavebné bytové družstvo Levice aktívne vecne legitímovaným na vymáhanie nedoplatkov vzniknutých v súvislosti s neplatením zálohových platieb na náklady za poskytnuté plnenia spojené s užívaním bytu a do fondu prevádzky, údržby a opráv a dohodnutú odplatu za realizovaný výkon správy, a preto úkony správcu uskutočnené v súvislosti s podaním žaloby (a udelením splnomocnenia advokátovi) sú úkonmi správcu pri výkone správy domu podľa § 6 ods. 2 písm. d) zákona č. 182/1993 Z. z. Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou odvolateľa, že ak niektorí vlastníci bytov a nebytových priestorov nesúhlasia s podanou žalobou, nemôže ich v konaní zastupovať a konať v ich mene správca, nakoľko správca je zo zákona povinný vykonávať správu bytu v mene a na účet všetkých vlastníkov bytov, pričom na vykonávanie jednotlivých úkonov súvisiacich s výkonom správy sa nevyžaduje ani osobitné zmocnenie ani súhlas všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Odvolací súd poukázal na § 8b ods. 1, § 8b ods. 2 písm. e) a § 31 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z. z. a zdôraznil, že ak správca postupuje v zmysle vyššie uvedeného resp. ak pri výkone správy majetku vlastníkov bytov a nebytových priestorov vo svojom mene, na účet vlastníkov vymáha úhrady za plnenia a úhrady preddavkov do fondu prevádzky, údržby a opráv od vlastníkov bytov a nebytových priestorov, tak z logiky veci toto jeho konanie nemožno označiť za rozpor záujmov správcu so záujmom zastupovaných vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, ktorí sa riadne podieľajú na uskutočňovaní úhrad za plnenia a úhrad preddavkov do fondu prevádzky, údržby a opráv od vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Odvolací súd sa stotožnil s odvolacími námietkami týkajúcimi sa procesného postupu súdu prvej inštancie pri vydaní uznesenia o pokračovaní v konaní podľa § 64 CSP, kde uviedol, že nebolo možné prijať záver, že žalobcovia, resp. vlastníci bytov 1. - 44. zanikli počas konania, a preto bolo potrebné pokračovať s ich právnym nástupcom, keďže správca sa nestal nástupcom vlastníkov bytov, nakoľko je oprávnený uplatňovať nárok a vystupovať pred súdom ako nepriamy zástupca vlastníkov bytov. Rozhodnutie Okresného súdu Levice č. k. 9C/82/2017 - 349 z 1. marca 2019 preto v zmysle § 389 ods. 1 písm. d) CSP zrušil, spolu s nadväzujúcimi výrokmi VII. a VIII. rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd mal za to, že zo žaloby je zrejmé, že v postavení žalobcu v tomto konaní bol od počiatku správca, t. j. Okresné stavebné bytové družstvo Levice ako nepriamy zástupca vlastníkov bytov len označených v žalobe. Uvedení vlastníci bytov však v konaní boli len označení ako vlastníci bytov, v konaní nemali postavenie aktívne vecne legitímovaných subjektov a teda nikdy neboli v konaní žalobcami, čo vyplýva aj zo skutočnosti, že žaloba nimi podpísaná nebola a správca v podanej žalobe uviedol, že je subjektom, ktorý v tomto konaní zastupuje v žalobe bližšie špecifikovaných vlastníkov bytov. V otázke uzatvorenia Zmluvy o výkone správy dňa 27. novembra 2007, vrátane jej Dodatku, sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie o platnosti Zmluvy, nakoľko prezenčná listina bola podpísaná 24 z počtu 33 vlastníkov, pričom zároveň nebolo preukázané, že by sa schôdza vlastníkov bytov nekonala a zároveň nebolo preukázané podanie žaloby podľa § 14 ods. 4 zákona č. 182/1993 Z. z. Odvolací súd poukázal na závery rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/110/2018 z 22. apríla 2021.

2.1. Odvolací súd mal ďalej za preukázanú správnosť vyúčtovania poplatku za správu v nadväznosti na Zmluvu o výkone správy z 27. novembra 2007 a na uznesenie č. 286/10/2012, ktorým predstavenstvo družstva schválilo úpravu kalkulácií preddavkov za výkon správy od 01. januára 2013 na sumy 5,83 eura s DPH pre člena družstva a 6,24 eura s DPH pre nečlena. K námietke žalovaného týkajúcej sa tolerancie pretečeného množstva studenej vody vodomeru ako fakturačného meradla odvolací súd odkázal na bod 40. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožnil. Odvolací súd uviedol, že absencia záverov ohľadne výšky koeficientu podľa posudku č. 12/2015 B. V. z 30. septembra 2016 (týkajúci sa vyúčtovania za rok 2008), na ktorý žalovaný v priebehu konania a v odvolaní poukazoval, nie je takým nedostatkom, pre ktorý by bolo rozhodnutie arbitrárne, keďže súd

prvej inštancie jasne vysvetlil dôvody, pre ktoré považoval koeficienty výpočtu spotreby studenej vody žalobcu za správne. Odvolací súd nepovažoval za dostačujúce preukázanie nesprávnosti výpočtu pre vyúčtovanie vodného a stočného za rok 2014 tvrdenie rozporu postupu s vyhláškou a predloženie posudku č. 12/2015 B. V. Rovnako považoval odvolací súd za správne vyúčtovanie nákladov na elektrinu za využívanie spoločných častí bytového domu. Odvolací súd uviedol, že § 10 ods. 6 zákona č. 182/1993 Z. z. len abstraktne ustanovuje, že pri rozúčtovaní úhrad za plnenia sa zohľadňuje miera využívania spoločných častí domu a spoločných zariadení domu vlastníkmi v dome, pričom však neurčuje žiadne kritériá na vykonanie rozúčtovania. Tieto kritériá by mali byť stanovené v zmluve o výkone správy a v zmluve o spoločenstve. Vlastníci bytov a nebytových priestorov si nedohodli iný spôsob rozpočítavania nákladov na elektrickú energiu spoločných priestorov, ako ten, že správca rozúčtuje skutočné náklady podľa veľkosti spoluvlastníckeho podielu (podľa zmluvy o výkone správy z roku 1997 a aj podľa čl. III bodu 5 Zmluvy o výkone správy č. 349004/2005 s dodatkom 2007), žalobca teda vykonal rozúčtovanie faktúry za spotrebovanú elektrickú energiu správne. K jednorazovému účelovému príspevku 1.327,76 eura, uhradenému 28. februára 2008, ktorý mal byť podľa žalovaného použitý na uhradenie preddavkových platieb do fondu prevádzky, údržby a opráv zo rok 2014, odvolací súd dal do pozornosti odôvodnenie rozhodnutia Krajského súdu v Nitre č. k. 5Co/852/2015 - 431 z 28. októbra 2016, kedy mal odvolací súd z vykonaného dokazovania preukázané, že žalobca túto sumu započítal na dlh do fondu opráv za jednotlivé roky 2005 - 2009. Započítanie časti danej sumy na nedoplatok za rok 2014 žalovaný nepreukázal. Rovnako sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie týkajúcim sa rozpočítania nákladov na ústredné kúrenie, v súlade s rozpočítaním schváleným dňa 25. marca 2011 v pomere 30 % základná zložka a 70 % spotrebná zložka. Žalobca správne rozpočítal náklady na vykurovanie v súlade s § 7 ods. 3 vyhlášky č. 630/2005 Z. z. a § 14 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z. z., pričom právo podľa § 14 ods. 6 zákona č. 182/1993 Z. z. v znení platnom do 30. septembra 2014 využité nebolo. Výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým bol zamietnutý návrh na prerušenie konania odvolací súd potvrdil, nakoľko dôvod na prerušenie konania nebol daný. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pretože žalovaný mal v odvolacom konaní úspech len nepatrný.

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) v celom rozsahu dovolanie, ktoré odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP. Dovolateľ poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/305/2021 z 22. februára 2022, ktorým dovolací súd zrušil rozhodnutie Krajského súdu v Nitre č. k. 8Co/129/2020 - 594 z 10 júna 2021 a v odôvodnení ktorého najvyšší súd zaviazal odvolací súd rozhodnúť aj o trovách dovolacieho konania, čo odvolací súd nevykonal a o trovách dovolacieho konania nerozhodol. Ďalej mal dovolateľ za to, že prišlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces tým, že odvolací súd si svojvoľne v rozpore s písomne podanou žalobou určil okruh aktívne vecne legitimovaných účastníkov konania, čím dovolateľ nemohol v plnej miere uplatňovať svoje práva, nakoľko nebolo riadne ustálené, voči komu má uplatňovať procesnú obranu. Strany sporu musia byť označené tak, aby bolo nepochybné, kto je stranou v spore a aby ju nebolo možné zameniť s inou osobou. Dovolateľ požiadal dovolací súd o preskúmanie podanej žaloby ohľadom označenia žalobcov, nakoľko mal za to, že okruhom aktívne vecne legitimovaných subjektov boli žalobcovia 1/ až 44/ a s nimi malo byť konané, pričom súčasne u nich absentovalo riadne označenie v zmysle § 133 ods. 1 CSP. Zároveň niekoľkí zo subjektov označených ako žalobcovia v čase podania žaloby nemali aktívnu vecnú legitimáciu, nakoľko v bytovom dome viac nebývali. Za podstatné porušenie práv považuje dovolateľ porušenie § 132 ods. 1 CSP, teda v nesprávnom vysporiadaní sa s aktívnou vecnou legitimáciou žalobcov, kde dovolateľ zdôraznil pojem „žalobcovia“ uvádzaný v žalobe. Dovolateľ mal za to, že odvolací súd svojvoľne korigoval pochybenie žalobcu v otázke určenia aktívne vecne legitimovaných osôb, čím zaťažil konanie takou procesnou vadou, ktorá odôvodňuje prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP ďalej dovolateľ videl vo výroku I. napadnutého rozhodnutia, nakoľko po zrušení uznesenia Okresného súdu Levice č. k. 9C/82/2017 - 349 z 1. marca 2019 je rozpor medzi okruhom žalobcov označených v žalobe a v rozhodnutí odvolacieho súdu. Rovnako tak namietol dovolateľ rozpor záujmov medzi Okresným stavebným bytovým družstvom Levice a označenými žalobcami 1/ až 44/, kde boli predložené viaceré nesúhlasy žalobcov so žalovaným nárokom, čím bol preukázaný rozpor záujmov medzi vlastníkmi bytov

a správcom bytového domu a čím sa odvolací súd nezaoberal. Dovolateľ taktiež namietol nevysporiadanie sa odvolacím súdom s jeho tvrdením ohľadom sfalšovania súkromnej listiny „Uznesenie vlastníkov zo dňa 27. 11. 2007“ a ohľadom skutočnosti, že dovolateľ preukázal, že neprišlo ku schôdzi a schváleniu Zmluvy o výkone správy dňa 27. 11. 2007. Dovolateľ požiadal dovolací súd o vysporiadanie sa s dôkazmi v konaní a vysporiadanie sa so skutočnosťou, že od neexistujúceho schválenia uznesenia nemožno odvíjať povinnosť podľa § 14 ods. 4 zákona č. 182/1993 Z. z. Dovolateľ ďalej ako dovolací dôvod uviedol, že v otázke uplatneného nároku na ústredné kúrenie odvolací súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie odvolacieho súdu bolo tým založené na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolateľ bol názoru, že ho nemožno považovať za konečného spotrebiteľa a ani za odberateľa tepla tak, ako definuje zákon č. 657/2004 Z. z. Dovolateľ z uvedených dôvodov považuje napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu za nepreskúmateľné.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu považoval dovolacie argumenty žalovaného za nedôvodné a nezakladajúce prípustnosť dovolania, ktoré navrhol ako neprípustné odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Dovolateľ vyvodil prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, kde namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spočívajúce v konaní odvolacieho súdu v rozpore s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/305/2021 z 22. februára 2022, vo svojoľnom a zmätočnom určení okruhu aktívne vecne legitimovaných účastníkov konania, v rozpore vymedzenia okruhu účastníkov konania v žalobe a v napadnutom rozhodnutí odvolacieho súdu, v nevysporiadaní sa s nesúhlasmi žalobcov a rozporom záujmov žalobcov a subjektu označeného za ich zástupcu a namietol nesprávne právne posúdenie veci v podstatných okolnostiach v spojení s absenciou zdôvodnenia dovolateľových argumentov.

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

12. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

13. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

14. V danom prípade dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP), a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné či nedostatočne odôvodnené. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, na základe čoho dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby a to v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie, s ktorým vzhľadom na potvrdzujúce výroky tvorí rozhodnutie odvolacieho súdu jeden celok.

15. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII). Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré jasne zhodnotí skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Vo svetle týchto rozhodnutí aj Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu.

16. Dovolateľ v podanom dovolaní namietol svojvoľné a zmätočné určenie okruhu aktívne vecne legitimovaných subjektov, rozpor vo vymedzení okruhu účastníkov konania podľa písomnej žaloby a písomným vyhotovením rozsudku a nevysporiadanie sa s nesúhlasmi žalobcov, k čomu Najvyšší súd komplexne poukazuje na body 10. až 15. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, kde sa odvolací súd dôsledne zaoberal otázkou určenia aktívne vecne legitimovaných subjektov v konaní a dostatočným spôsobom vysvetlil svoje myšlienkové pochody, ktoré viedli k prijatým záverom a s ktorými sa najvyšší súd plne stotožňuje. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí popísal dovtedajší priebeh súdneho konania, uviedol skutkové okolnosti a na ne naviazal svoje právne závery odôvodnené v nadväznosti na ustanovenia zákona, kde sa súčasne vzhľadom na posúdenie aktívnej vecnej legitimácie žaloby v zmysle § 389 ods. 1 písm. d) CSP vysporiadal s rozhodnutím Okresného súdu Levice č. k. 9C/82/2017 - 349 z 1. marca 2019 a s na to nadväzujúcimi výrokmi č. VII. a VIII. rozhodnutia súdu prvej inštancie. Zo žaloby zo dňa 03. októbra 2017 je jednoznačne zrejmé, že žalobu podáva Okresné stavebné bytové družstvo Levice, v zastúpení advokátom, a to v mene a na účet v žalobe vymenovaných vlastníkov bytov v bytovom dome na adrese ul. E. XX, XX, XX, Ž. v zmysle zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v nadväznosti na Zmluvu o výkone správy č. 3490004/2005 s Dodatkom č. 7 z 31. januára 2008. Aktívna vecná legitimácia je špecifikovaná nie len v úvodnej časti žaloby, u ktorej zmätočnosť tvrdí dovolateľ, ale aj priamo v obsahu žaloby, kde najvyšší súd poukazuje aj na § 124 ods. 1 CSP a čl. 11 základných princípov CSP a súčasne dáva do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/58/2019 z 30. októbra 2019, v ktorom sa najvyšší súd zaoberal obdobnými skutkovými okolnosťami v kontexte otázky aktívnej vecnej legitimácie. Rovnako tak je potrebné, v kontexte posudzovania platnosti Zmluvy o výkone správy a Dodatku 2007, uviesť, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu vecí. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

17. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalovaný sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama o sebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na

spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18. Dovolací súd v nadväznosti na dovolateľom namietané nesprávne právne posúdenie veci uvádza, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je táto námietka právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). V tomto kontexte hodno zdôrazniť, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych záveroch, nakoľko nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (porov. R 24/2017). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/70/2014). Dovolací súd na dôvažok zdôrazňuje, že nemožno pripustiť, aby pojem porušenia práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP mal byť interpretovaný a uplatňovaný tak extenzívne, že zahŕňa aj vecnú legitímáciu, pretože by sa dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP zamerané na odstraňovanie väd zmätočnosti bez náležitého zákonného základu stalo dovolaním podľa § 421 CSP, ktorého cieľom je náprava nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom, a aj to výlučne v druhovo definovanej otázke vecnej legitímácie. Popísaný koncept nezodpovedá vôli zákonodarcu vyjadrenej v systematike právnej úpravy dovolania, ako aj v podstate taxatívne vymenovaných dôvodov prípustnosti dovolania a dovolacích dôvodov.

19. Dovolateľ taktiež namietol nesplnenie záväzného pokynu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplývajúce z uznesenia sp. zn. 9Cdo/305/2021 z 22. februára 2022, ktorým dovolací súd zrušil rozhodnutie Krajského súdu v Nitre č. k. 8Co/129/2020 - 594 z 10. júna 2021 a ktorým najvyšší súd zaviazal odvolací súd rozhodnúť aj o trovách daného dovolacieho konania. Dovoláním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje výrok o nároku na náhradu trov predmetného dovolacieho konania, čo dovolateľ označil ako dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd zdôrazňuje, že pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti). Absenciu výroku o náhrade trov dovolacieho konania nemožno subsumovať pod definíciu nesprávneho procesného postupu súdu takej závažnosti, ktorým by bolo znemožnené procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, resp. ktorým by bolo procesnej strane znemožnené domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Skutočnosť, že odvolací súd nerozhodol v zmysle § 453 ods. 3 CSP o nároku na náhradu trov dovolacieho konania, v ktorom bol dovolateľ úspešný s tým, že vo výsledku celého súdneho konania bol dovolateľ plne neúspešný, možno podľa svojej podstaty priradiť k § 225 CSP, t. j. dovolateľ mohol do 15 dní od doručenia rozsudku navrhnúť jeho doplnenie, čo dovolateľ nevykonával. Uvedené však nie je možné v zmysle § 420 písm. f) CSP považovať za nesprávny procesný postup súdu, ktorým znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na

spravodlivý proces.

20. Dovolací súd má preto za to, že procesný postup súdov, ktoré konali v zmysle ustanovení a zásad zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, nemožno považovať za porušenie práva na spravodlivý proces. Napadnuté rozhodnutie sa nevymyká nielen zo zákonného, ale ani z ústavnoprávneho rámca. Uvedeným postupom preto nedošlo k založeniu namietanej vady podľa § 420 písm. f) CSP a žalovaný neopodstatnene namieta vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

21. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

22. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.